

bære Ansvar, vi have kun os selv at støtte os til; men det er min fulde og faste Overbevisning, at naar jeg i dette Dilemma stemmer Nei til Finantsloven, saa er det til mit Fædrelands og Folkets Vel.

J. A. Hansen: Jeg har ønsket Ordet endnu engang for ganske kortelig at udtale, hvorledes jeg betragter Sagens Stilling paa det Punkt, hvortil den nu er kommen. Som bekendt er der jo et Mindretal her i Salen, som slutter sig varm og inderligt til Ministeriet. Dette Mindretal har i Debatten i Dag forholdt sig fuldstændig tilbagetrukket, vi have ikke hørt nogen Stemme fra dette egentlige Mindretal. Jeg betragter dette som et godt Vidnesbyrd om, at vor Stilling her er sikker og fast, idet vi have den Erfaring, at de Herrer, som staa paa Ministeriets Side, ellers ikke paa nogen Maade undlade at rykke i Mærken mod os med deres store Talenter og mange Kundskaber i hvilken som helst Sag, hvori vi staa imod hinanden. Naar de Herrer ikke her have taget Ordet, saa finder jeg en Beroligelse for os deri, idet det forekommer mig at være et bestemt Vidnesbyrd om, at de føle, at her ikke kan siges noget Virkeligt imod vor Stilling, jeg betragter det som en Kjendsgjerning, hvorved de give tilkjende, at der ikke kan siges noget Virkeligt Alvorligt imod de Grunde, som af saa Mange fra vor Side ere bleve fremførte. Dernæst har jeg hørt Udtalelser fra flere ærede Herrer, der staa dem af os nærmest, som have erklæret, at vi vilde stemme imod Finantsloven, og derhos, er der ogsaa fra enkelte Talere, som ikke staa paa denne Side, taget til Orde for at forklare, hvorfor de ikke for Tiden vilde kunne stemme imod Finantsloven, men naar man vil efterse og undersøge den Begrundelse, disse ærede Herrer have givet af deres Stilling, saa er den sandelig ikke mere støttende eller forsvarende for Ministeriet end den, der er fremkommen fra os Andre, tværtimod har jeg fra flere af de ærede Herrer Side hørt endnu langt stærkere Angreb paa Ministeriet end dem, der ere komne fra vor Side, saaledes at de Herrer, Stemmegivning ikke paa nogen Maade vil kunne regnes Negjeringen til Indtægt. De fleste af de ærede Herrer have jo endogsaa erklæret, at dersom Situationen var den samme til Oktober, saa skulde vi bare se, hvorledes de vilde storme frem. Altsaa dette er ikke nogen Støtte for Ministeriet. Jeg har dernæst luttet til, hvorledes selve Ministeriet vilde stille sig, og da have vi jo hørt et Foredrag af den høitærede Finantsminister, hvori han gav os en meget interessant, theoretisk Forklaring af den parlamentariske System og det parlamentariske System i England, en Udskilling, som over for en historisk Forening eller en Forsamling, der var kommen sammen for at behandles, vilde have været høit interessant, men som det forekom mig, saa

aldeles udenfor det Spørgsmaal, hvorom der her er Tale. Og hvad han forøvrigt udtalte med Henblik til Situationen her, var saa lidet og saa lidet sigende, at jeg ikke kan tro, at det ærede Ministerium vil antage, at det er en tilstrækkelig Stemme fra dettes Side lige over for denne Forhandling. Jeg har derfor haabet og haaber endnu, at Ministeriets høie Chef vil tage Ordet og give os en klar og bestemt Fremstilling af Ministeries hele Betragtning af den nuværende Situation, jeg tror, at han fulder Folkethinget i denne Time og under de nuværende Forhold, at træde frem som Ministeriets Chef og sige os rent og uforbeholdent, som vi have talt lige overfor Regjeringen, hvorledes Ministeriets Stilling er til dette store Spørgsmaal og til hele den Situation, hvorpaa dette Spørgsmaal hviler, og hvorfor det gaar ud. Jeg er overbevist om, at den høitagtede Konseilspræsident vil erkjende, at det vil være hans Pligt lige overfor Folkethinget at staa frem og sige os noget klart, Dplysende og Bestemt angaaende Ministeriets Stilling. Gjør han det ikke, ja, saa vil Folket ogsaa vide at domme herom; gjør han det ikke, saa vil man have Ret til baade her hos os og udenfor Salen at sælde sin Dom over denne beklagelsesfulde Lausned. Det var navnlig for at udtale dette, at jeg ønskede Ordet. Jeg haaber endnu, at i den 1te eller maaske i den 12te Time vil Hans Excellens Konseilspræsident aabne sin Mund og fortælle os, hvorledes Ministeriet betragter den nuværende Stilling i det Hele taget, det er dette, jeg tror at kunne have en berettiget Forventning om, og det er dette, som jeg saa stærkt og bestemt, som jeg kan gjøre det, onforder ham til.

Tanber: Under den Diskussion, som har fundet Sted i disse 2 Møder i Dag, er der som naturligt er, fremkommen adskillige mærkelige statsretlige Doktriner eller Læresætninger — for at bruge et mere dansk Udtryk — som ikke ere bleve imødegaaede af tidligere Talere. Jeg skal navnlig fremhæve et Par, som ere fremkomne fra den ærede Finantsminister i hans Foredrag i Forinddrag. Der var nogle, som angik danske og nogle, som angik engelske Forhold, men jeg tror, at der baade i hans Fremstilling af danske og af engelske konstitutionelle Forhold var forskellige Punkter, som fortjene at imødegaaes. Den ærede Minister omtalte, at Ministeriet havde henstillet til Kongen, hvorvidt det burde træde eller ei, men at Kongen da havde beordret det til at vedblive at fungere. Jeg vil tillade mig hertil at bemærke, at Ministeriet, naar det staa i den Stilling, som her er Tale om, har den Pligt at nedlægge sine Forbehold, forsaavidt det har Foranledning dertil. Men Ministeriet kan ikke sige, at det er Kongen, der befaler det at vedblive. Naar Kongen byder Ministeriet at træde, er det Ministe-